

KNUT REIERSRUD BAND AND NORWEGIAN RADIO ORCHESTRA

A New World

Kirkelig Kulturverksted

B B B B B B

Undertegnede må innrømme at det å anmelde en plate som beveger seg inn i den klassiske musikkens sfærer påkaller en aldri så liten ærefrykt.

Jeg innehar absolutt ikke de referanser, det raffinerte begrepsapparat og de analytiske verktøy slik kunstmusikkanmeldere som Magnus Andersson og Eystein Sandvik behersker.

På den andre siden kan jeg da litt om blues og beslektede sjangere, så det er med disse sjangerpreferansene jeg har lyttet til Knut Reiersrud Bands nye plate med selveste Kringkastingsorkesteret (KORK) dirigert av Christian Eggen!

Utgivelsen er bygget opp rundt to lengre musikalske

"konversasjoner" mellom band, orkester og de ikke ukjente herrene Antonin Dvorak (1841 - 1904) og Ludwig van Beethoven (1770 - 1827). Reiersrud har valgt ut to stykker - andre sats fra Dvoraks niende symfoni og andre sats fra Beethovens sjuende - som her brukes som springbrett for en relativt liberal fortolkning og improvisasjon. Med tanke på at det er over 50 år siden den amerikanske komponisten William Russo (1928 - 2003) sitt verk "Three Pieces for Blues Band and Symphony Orchestra" ble urfremført, kan jeg vanskelig se for meg at noen finner en slik sjanger- og stilblanding provoserende i 2021. Men som sagt, jeg har skralle kunstmusikkbriller på.

Jansett, drit i konteksten! Dette er STOR musikk som treffer deg i solar plexus etter omtrent to sekunder. Reiersruds sakrale Weissenborn-åpning på Dvorak-konversasjonen som åpner skiva får hårene til å reise seg på armen. Samtidig blir jeg slått av den sensibilitet som Reiersruds anslag påkaller gjennom hele albumet. Det er noe tidløst menneskelig over Knuts musikk som gjør den nærmeste universell tross sine mangfoldige referanser fra fortid og nåtid, høy- og lavkultur. Bandet og

Knut Reiersrud Band, Røverstaden 2019. (Foto: Per Ole Hagen).

orkesterets musikalske enkeltdele danner sømløse og organiske et hele som taler bortenfor tid, og det til tross for stykkenes meget spesifikke historiske referanser. Dvoraks niende symfoni var sterkt påvirket av komponistens opphold i USA ("den nye verden") 1892 - 1895, mens Beethovens sjuende symfoni ble skrevet under de siste månedene av Napoelonskrigene i 1815 (forspillet til

"det nye Europa"). Like fullt framstår den nye musikalske verden vi presenteres på A New World på et subliminalt, emosjonelt vis som også den evige verden. Selv er jeg særlig svak for helheten i Dvorak-konversasjonen, men den avsluttende dialogen med Beethoven er også sublim; da særlig det herlige tostemte gitarspillet mellom Reiersrud og Bjørn Holm nesten midt i satsen. Ellers må hele bandet

til Reiersrud framheves her: Bidragene til David Wallumrød på tangenter, Andreas Bye på trommer og Nikolai Hængsle på bass som bidrar til å løfte det hele sammen med KORKs himmelske strykere og blås. Magnus Andersson og Eystein Sandvik må eventuelt ha meg unnskyldt: Dette er KUNST i undertegnades ører!

Anbefales uforbeholdent.

Richard Gjems